

Fiskivinnustevnan í Klaksvík:

DRÝPA HØVUR Í ÓTTA

Á fiskivinnustevnuni helt umboðsmaðurin fyri Vágs Útróðrarfelag, Hentser Joensen, hesa røðu:

Mine damer og herrer
 Dette m'it lille indlæg, om det må kunne kaldes et indlæg, har jeg noteret mig fredag fm.

Det skal siden hen vise sig, om det kan placeres ind i her-værende mødeprogram.

Lad mig også lige sige en ting til. Om vi alle, som er stødte her, skal op at gå, i forskellige retninger, mon vi ikke på et eller andet tidspunkt komme til at støde på hinanden.

Således vil jeg måske betegne mit efterfølgende indlæg.

Om jeg således skulle støde på en eller anden. Ja, så siger jeg, som man altid vil gøre, undskyld.

Som ombudsmand for vor hjemmefiskeri-forening, Vágs Útróðrarfelag, skal jeg foreningens vegne bringe en hilsen og tak til Klaksvíkar Útróðrarfelag for indbydelsen til denne i stor stil fiskerikonference. Jeg vil også sige en tak til samtlige udenlandske gæster og deltagere, som grundet dette besøg har beæret os færing, ved at tilbagelægge de store strækninger, der adskiller os landene imellem.

Ja, nu har vi alle sammen fået lejlighed at høre forskellige oplysninger om andres erfaringer,

udefra havet om fisk, fiskereds-kaber og fiskenes vandring. Vi lever alle i en stor udviklings-periode, ikke mindst hvad angår havenes rigdom.

Det er ikke måske noget konkret, som jeg kan føje til, det allerede omhandlede emne.

Dog, vi som er kommet op i årene kan huske en del tilbage, og kan ikke undlade at mærke og indrømme, at det er alle mærker, om jeg så må sige. — Både i sol og måne, der tyder på, at de store havområder er faretruende af overfiskning.

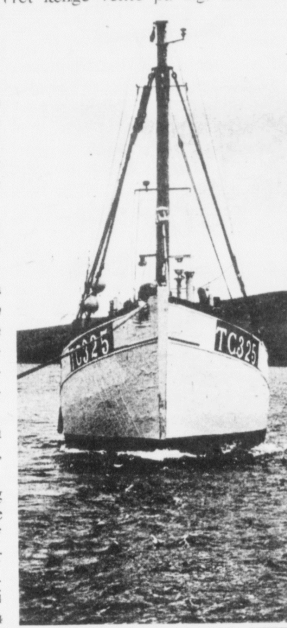
Det er ingen hemmelighed, at nogle af fiskereds-kaberne er aldeles effektive og samtidig farlige for småfisk. For hvis man dræber småfisk, kan man ikke forvente, at fiskebestanden skal modstå sådan rovdrift (eller overbeskatning). Vi mennesker er ikke så aldeles ulige centrifugalkraften.

Når vi skal udpege noget, så går altid pegefingern udad til, ganske sjældent mod os selv.

Denne her lignelse vil jeg sætte i nær forbindelse med de mange høje råb om udvidelse af fiskeriterritoriet. Dette gælder både her hjemme og udenlands. Vi har oplevet lidt af hvert. Vi fik også høre både godt, men

som oftest dårligt nyt for os færing som fisker'nation, særdeles når Island proklamerede sin fiskerigrænse til 50 sm.

Grønland lader heller ikke ret længe vente på sig, men vil

også udvide sit fiskeriterritori-um. Dernæst kommer Norge, alle råber op om udvidelse. Det er ikke noget som jeg skal bebrejde nævnte brødre-folk. Men m'it i alle de høje udråb-ene om 50—70—200 sm. fiske-rigrænser må vi, der kender realiteterne, bøje vores hoveder med frygt for fremtiden.

Dog, m'it i alt, tror jeg man kan skimte et lyspunkt mod syd. Vi færing har store fiskerier-interesser i fjerne farvande.

Når man er basert på fiskeri i fjerne farvande, kan man ikke sådan uden videre slå om fra den ene skibstype i dag, til en helt ny om et par måneder, til udnyttelse af måske andre farvande.

Når jeg hentyder til lyspunkt mod syd, er det ikke ensbetydende med, at der, er alt i den skønneste orden, med hensyn til fiskebestanden, her tænker jeg særlig på silden. Men måske det kan give et fingerpeg i en for os rigtig og fornuftig retning. Det vil sige, ikke gribe til de drastiske midler, som ville resultere i næsten ubegrænset udflyttelse af fiskerigrænserne. Hellere regulere fangstmængder og kontrollere fiskeriredskaberne, samt nedskæring af antal

fiskefartøjer. Og endeligt få fredningsbestemmelser af bestemte havområder. Her tænker jeg specielt på trawlerfiskeriet.

Jeg vil også slå fast, at jeg ikke ønsker dette her fremførte, debatert. Da vi er så nær afslutningen af den, efter min mening vel tilrettelagte konference, der også har været saglig, og høflige udtalelser.

Som jeg begyndte, vil jeg også slutte, med en tak til Klaksvíkar Útróðrarfelag, for en nyttig konference. Lad mig ønske og håbe, at disse møder vil bidrage sit til, et bedre samarbejde imellem nationerne.

Tak.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

14. PARTUR

Bob tók dýran til, eftir at hann hevði hoyrt frágreiðingina.

— Hasan fanin, helt hann fyrri. Men hvussu verður nú vor ið við próvtøku hennara?

— Próvtøkan verður óivað at biða. Tað verður ov mikið hjá henni at fara und'r hana nú.

— Eg haldi við tygum. Bert tað til hjá mær at koma á vitjan til hennara beinanvegin, spurdi Bob.

— Jú, sjálvandi. Tær nýtist ikki verða ov leiingi. Eg hugs, tú verður noyddur at kvika tær, tí Manja hevur just fingið doyvandi evni.

— Eg komi beinanvegin. Bert litla løtu seinni trein Bob inn um dyrrar.

Manja var í kamarinum. Hann smeyg sær innar til hennara.

— Goðan dagin, Manja.

Hvussu gongur tað, litla p'sa mín?

— Eg havi tað hampuligt, men halt uppat at nevna meg við hasum.

Manja brosaði og Bob tók í hond hennara. Hon setti seg betri til rættis í songini.

— Hvussu er við hasum Akre? Bob gjørdist álvarsamur. Segði eg ikki, at tú skuldi ansa eftir tær — men...

— Eg lovi tær, at eg í framtíðini skal vera meiri varin —

Bob, hevur tú stundir at vitja meg? Tað gongur yvir arbeiddi á verksmiðjunni. Tað ávirkar lønina. Og tað er jú týðningarmikið, at tú vinnur pening í sambandi við lesnaðin, sum byrjar í heyst.

Bob kysti hana.

— Tvælt, segði hann síðan. Lat pening vera pening. Hetta er týðningarmiklari. Fleiri ferðir týðningarmiklari, Manja. Tú og eg, Manja og Bob.

— Er tað vist, Bob. Froi lýsti av eini hennara.

— Ja, nógv ferðir týðningarmiklari.

— Í áðni segði tú fleiri ferðir...

— Ja, so meinti eg fleiri ferðir.

Tey kystu hvørt annað. Hon ynskti bert, at hetta viðskifti teirra ongan enda skuldi fáa. Bert kyssa hvørt annað — elska hvørt annað.

Bráðliga kom hugsan fram fyri hana, og gráturin var um at koma.

Hugsanin var um gullhjartað. — Og gullhjartað mitt, segði hon síðan. Hann tók tað. Reiv tað av hálsinum. Eg fái tað ongantíð aftur. Tað vakra gullhjartað.

— Á, tala ikki. Tú skalt fáa eitt annað. Eg skal biðja systir mína gera tær eitt.

— Men tað verður ikki tað sama gullhjartað.

Bob troystaði hana.

Tey hoyrdu fótafet í trappunum og høvdu seg frá hvørjum øðrum. Ástarfundur teirra var lokin. Hon rodnaði.

Tað var Winter, sum kom innar í kamarid.

— Eg far' nú, segði Bob. Eg og Manja. Hann leit at henni. Vit hava talað um viðurskiftini.

— Tú er væl kom'n at vitja hana aftur í morgin, segði Winter.

— Ja, eg komi so skjót sum eg eri liðugur á verksmiðjunni. Farvæl, Manja. Vit siggjast aftur.

Síðan var hann uttanduraður. Innspræningin, læknin hevði givið Manja, for umsiðir at sýna virksemi, og brátt svav hon í fasta svøvni.

Eitt bros var á eini hennara. Morgunin eftir, tá Manja var vaknað, talaðu hon og faðrin um viðurskiftini.

— Eg havi umhugað tey gjølla, segði faðir hennara, og eg havi talað við rektorin á skúlanum. Tú er vitandi um, at eg herfyri hevði ætlan um at fara granskingarferð til Jutlands?

— Ja, pápi.

— Sumleiddis tann spurningin havi eg umhugað í hesum samband, og haldi eg tað vera beinast, at tú kemur við mær.

Fyrsta hugsanin, sum gjørdi seg galdandi hjá Manja, var:

burtur frá Bob. Burtur frá vinmanni hennara til tess at Lis kundi fáa betri umstøður at fremja tað, hon ynskti.

Men faðirin mundi kortini hava rætt.

— Skil'jr tú, litla mín, helt Winter fram. Undir núverandi umstøðum kann tú ikki vera einsamøll við hús. Rektorin skil'ir umstøðurnar fult og heilt. Seinasti skúladagur tín er hós-dagin, og tú verður ikki flutt upp í næsta flokk, uttan tú hevur staðið matematikkroyndina.

Rektorin segði okkurt um, at tú í staðin kemur til sjúka-próvtøku í august mánaði.

Winter royndi at smilast.

— Eg eri vitandi um, hvat tað er, sum nívir teg. Tað er sjálvandi Bob. Men ver vis í, at hann stýðjar uppskot mitt í hesum sambandi.

Manja nikkaði játtandi. Hon hevði roknað við, at hon nú fór at fáa høvi til at vera einsamøll við hús í nakrar dagar, men samstundis kundi hon ikki annað enn geva faðir sínum samtykki í tí, hann hevði sagt.

Bob og hon skuldu vera frá hvørjum øðrum í fjórtan dagar.

Manja helt við v'ssu, at Lis nú fór at fáa umstøðurnar lagaðar á besta hátt. Hon fór at eggja hann, og at enda fór hann at fáa tokka til hennara, ella rættari, for at lýða boð hennara, hugsði Manja.

(Framhald)